

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **V., s. r. o.**, so sídlom v O., zastúpenej **JUDr. M. P., advokátkou, s. r. o.**, so sídlom v Ž., proti žalovanej **Okresnej prokuratúre Žilina**, Moyzesova 20, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 2Pv 1211/2009-19 zo dňa 01. februára 2010 na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 22. júna 2010, č. k. 20S/29/2010-24, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 22. júna 2010, č. k. 20S/29/2010-24 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Žiline podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zastavil konanie, pretože z obsahu podania žalobkyne a z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že žaloba žalobkyne smeruje proti rozhodnutiu, ktoré podľa ustanovenia § 244 ods. 1 OSP nespĺňa predpoklady postupu podľa piatej časti druhej hlavy OSP, a teda nemôže byť predmetom preskúmavania súdom.

Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) napadnuté uznesenie krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti

na ďalšie konanie, resp. alternatívne žiadala, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Žalobkyňa namietala, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/ OSP, pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietala, že krajský súd nesprávne uviedol, že napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti v rovine občianskoprávnej, resp. správnoprávnej. Žalobkyňa tvrdí, že nebola účastníkom prebiehajúceho trestného konania a napriek tomu jej bola zo strany správneho orgánu uložená poriadková pokuta 1.500,- eur, čo znamená, že tomuto správne orgánu je povinná zaplatiť uloženú poriadkovú pokutu, z čoho vyplýva, že jej bola jednoznačne uložená povinnosť. V tejto súvislosti poukazovala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zn. PL. ÚS 26/01, podľa ktorého *„rozhodnutia správnych orgánov o uložení poriadkovej pokuty majú dopad na základné práva a slobody postihovanej osoby“*, z čoho vyplýva, že je jednoznačne daná právomoc krajského súdu na konanie v tejto veci. Ďalej poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/102/2001 zo dňa 27.09.2001, podľa ktorého *„Pokiaľ súd zistí nedostatok svojej právomoci (a ak nejde o prípad právomoci cudzozemského orgánu) musí tu byť iný štátny orgán, ktorému je súd povinný vec postúpiť. Pokiaľ žiaden taký orgán súd nezistí, vec patrí do právomoci súdov.“* Vzhľadom na uvedený rozsudok, žalobkyňa zastáva názor, že ak by aj bolo pravdivé tvrdenie krajského súdu v napadnutom uznesení o nedostatku jeho právomocí, bolo jeho povinnosťou postúpiť jej vec príslušnému štátnemu orgánu. Ďalej namietala, že krajský súd v napadnutom uznesení neodôvodnil, prečo, resp. na základe akého ustanovenia nie je oprávnený vo veci konať a ktorý orgán je prípadne príslušný na takéto konanie a prečo mu nepostúpil jej podanie. Keďže krajský súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, zaťažil ho nielen vadou podraditeľnou pod § 221 ods. 1 písm. f/ OSP, ale zároveň sa jeho procesný postup dostal do rozporu so zásadou spravodlivého procesu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

To znamená, že predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je, aby išlo o rozhodnutie správneho orgánu vydané v *správnom konaní*, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

V danej veci mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za nepochybne preukázané, že žalobkyňa žalobou podľa druhej hlavy piatej časti OSP napadla rozhodnutie vydané v trestnom konaní začatom podľa § 199 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Je nesporné, že vyšetrovateľ Policajného zboru Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina, Úradu justičnej a kriminálnej polície Žilina ako aj žalovaný vystupovali vo vzťahu k žalobkyni v postavení orgánov činných v trestnom konaní a orgánov, ktoré vykonávali úkony podľa Trestného poriadku.

Podľa § 1 Trestného poriadku Trestný poriadok upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 3 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku štátne orgány, vyššie územné celky, obce a iné právnické osoby a fyzické osoby sú povinné poskytnúť súčinnosť orgánom činným v trestnom konaní a súdu pri plnení ich úloh, ktoré súvisia s trestným konaním.

Podľa § 10 ods.1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt.

Policajtom sa na účely Trestného poriadku rozumie vyšetrovateľ Policajného zboru (§ 10 ods. 8 písm. a/ Trestného poriadku).

Podľa § 10 ods. 15 Trestného poriadku trestné konanie je konanie podľa tohto zákona, trestné stíhanie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej a prípravným konaním sa rozumie úsek od začatia trestného stíhania do podania obžaloby, návrhu na schválenie dohody o uznaní viny a prijatí trestu (ďalej len „dohoda o vine a treste“) alebo právoplatnosti rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vo veci samej.

Podľa § 70 ods. 1 Trestného poriadku kto napriek predchádzajúcemu napomenutiu ruší konanie alebo kto sa voči súdu, prokurátorovi, alebo policajtovi správa urážlivo, alebo kto bez dostatočného ospravedlnenia neposlúchne príkaz, alebo nevyhovie výzve alebo predvolaniu podľa tohto zákona, toho môže sudca a v prípravnom konaní prokurátor alebo policajt potrestať poriadkovou pokutou do 1.650,- eur, ak ide o právnickú osobu, až do 16.590,- eur. Na možnosť uloženia poriadkovej pokuty musia byť dotknuté osoby vopred upozornené.

Vychádzajúc z predmetu a účelu zákonnej úpravy obsiahnutej v ust. § 244 ods. 1 a 3 OSP Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za rozhodujúcu skutočnosť, že vyšetrovateľ Policajného zboru ako aj žalovaný v danom prípade nevystupovali v postavení orgánov verejnej správy (resp. orgánov verejnej moci), ale v postavení orgánu činného v trestnom konaní, ktorý vykonával úkony v začatom trestnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že postavenie vyšetrovateľa Policajného zboru ako aj žalovaného ako orgánov činných v trestnom konaní je v pomere špeciality k ich subsidiárnemu postaveniu ako orgánov verejnej správy. V zmysle zhora citovaných zákonných ustanovení Trestného poriadku orgánom činným v trestnom konaní sú prokurátor a policajt (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku), ak vykonáva úkony podľa Trestného poriadku (§ 1 Trestného poriadku). Z obsahu spisového materiálu nepochybne

vyplýva, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané podľa Trestného poriadku teda v konaní trestnom.

Podľa § 7 ods. 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, **pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.**

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd má za to, že ak vyšetrovateľ policajného zboru koná v procesnom postavení orgánu činného v trestnom konaní, jeho procesný postup sa spravuje Trestným poriadkom, preto i vady v jeho procesnom postupe (vrátane excesov) možno preskúmať iba podľa Trestného poriadku a nie v správnom súdnictve podľa piatej hlavy OSP. V danom prípade žalobkyňa možnosť preskúmania rozhodnutia vyšetrovateľa policajného zboru aj využila a to na základe sťažnosti o ktorej rozhodol napadnutým rozhodnutím žalovaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmajúc v prvom rade ex offo podmienky, za ktorých môže súd v správnom súdnictve vo veci konať (procesné podmienky konania) zistil nedostatok právomoci v zmysle § 7 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 244 ods. 3 OSP, a preto pokiaľ krajský súd konanie zastavil rozhodol vecne správne.

Pre úplnosť veci, najvyšší súd poukazuje na to, že na prejednávany prípad sa nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 26/01 nevzťahuje, keďže rieši oblasť rozhodnutí správnych orgánov o uložení poriadkovej pokuty vydaných v konaní správnom a nie v konaní trestnom.

Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Cdo/102/2001 zo dňa 27. septembra 2001, najvyšší súd poukazuje na to, že ani právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí nie je možné analogicky použiť, pretože súd v prípade zisteného nedostatku právomocí, postupuje vec príslušnému správnomu orgánu vtedy, ak účastník nevyčerpal riadny opravný prostriedok v zmysle príslušných

procesných predpisov. V danom prípade je však napadnuté rozhodnutie právoplatné, keďže žalobkyňa možnosť riadneho opravného prostriedku podľa Trestného poriadku (sťažnosť) využila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preto odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c OSP, keďže v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o u z n e s e n i u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 26. októbra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková